

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 142/03-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Daniela Švábyho na neverejnom zasadnutí 26. novembra 2003 prerokoval prijatú sťažnosť C. H., bytom K., zastúpenej komerčným právnikom JUDr. J. F., K., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 670/99 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 670/99 p o r u š i l právo C. H. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 670/99 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. C. H. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 60 000 Sk (slovom šesťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť C. H. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky u k l a d á zaplatiť trovy právneho zastúpenia C. H. v sume 8 800 Sk (slovom osem tisíc osemsto slovenských korún) komerčnému právnikovi JUDr. J. F., K., na č. účtu vedeného vo Všeobecnej úverovej banke, a. s., pobočke Košice - mesto.

5. Okresný súd Košice II j e p o v i n n ý uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia v sume 8 800 Sk (slovom osem tisíc osemsto slovenských korún) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky vedený v Národnej banke Slovenska, pobočke Košice, do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 142/03-11 z 20. augusta 2003 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť C. H., bytom K. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 670/99.

Vyššie citovaným uznesením ústavný súd vyhovel aj žiadosti sťažovateľky a ustanovil jej za právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom komerčného právnika JUDr. J. F., K.

Tak okresný súd vo svojom vyjadrení z 9. septembra 2003 doručenom ústavnému súdu 23. septembra 2003, ako aj právny zástupca sťažovateľky v doplňujúcom vyjadrení zo 14. októbra 2003 doručenom ústavnému súdu toho istého dňa vyslovili súhlas s tým, aby v zmysle § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd upustil od ústneho pojednávania v tejto veci. Keďže podľa názoru ústavného súdu nebolo možné od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci, ústavný súd vec posúdil na základe písomných dôkazov obsiahnutých v jeho spise.

Zo sťažnosti sťažovateľky doručenej ústavnému súdu 8. júla 2003 a z jej doplnenia doručeného ústavnému súdu 15. augusta 2003 vyplývajú nasledovné podstatné skutočnosti.

Sťažovateľka bola ako zamestnankyňa Bytového podniku mesta Košice (ďalej len „žalovaný“) ešte v roku 1998 prevedená z funkcie prevádzkového technika do funkcie skladového robotníka s minimálnou mesačnou mzdou na základe účelovo vykonštruovaného hodnotenia jej dovtedajšej práce a proti jej vôli. Keďže žalovaný jej mimosúdne námietky nezohľadnil, sťažovateľka 3. júna 1999 podala okresnému súdu žalobu o neplatnosť prevedenia na inú prácu a o náhradu ušlej mzdy. Od podania žaloby do podania sťažnosti ústavnému súdu sa na okresnom súde konali pojednávania v dňoch 24. februára 2000, 26. októbra 2000, 9. januára 2001, 28. mája 2002, 18. júna 2002 a 10. septembra 2002, pričom žalovaný sa na pojednávaniach štyrikrát nezúčastnil a potrebný dôkazný materiál nepredložil. Vyjadrenie vo veci samej zaslal žalovaný okresnému súdu až 29. mája 2002, na ktoré sťažovateľka reagovala 18. septembra 2002. Odvtedy žalovaný žiaden presvedčivý dôkazný materiál nepredložil.

Podľa názoru sťažovateľky postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 670/99 došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Toto porušenie základného práva je pre ňu o to citeľnejšie, že ako osamelá matka sa stará o maloletého syna, pričom postupom žalovaného sa podstatným spôsobom znížila jej mzda, ako aj jej pohyblivé zložky. Okresný súd žalovanému toleruje neúčasti na pojednávaniach a nepredkladanie potrebných dôkazov. Preto podľa názoru sťažovateľky prichádza do úvahy, aby ústavný súd vydal nález, ktorým

by vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu vo veci sp. zn. 19 C 670/99, prikázal okresnému súdu konať v tejto veci bez ďalších prietáhov a zaviazal okresný súd poskytnúť sťažovateľke finančné zadost'učinenie vo výške 160 000 Sk.

Z vyjadrenia predsedu okresného súdu doručeného ústavnému súdu 23. septembra 2003 vyplývajú nasledovné podstatné skutočnosti.

Je pravdou, že žaloba sťažovateľky o neplatnosť prevedenia na inú prácu a o náhradu mzdy bola doručená 3. júna 1999. Zákonný sudca 28. júna 1999 dal pokyn doručiť opis žaloby žalovanému s výzvou, aby sa k žalobe vyjadril do jedného mesiaca. V januári 2000 bol vytýčený termín pojednávania na 24. február 2000, pričom z úradného záznamu vyplýva, že sťažovateľka 23. februára 2000 telefonicky ospravedlnila neúčast' na pojednávaní zo zdravotných dôvodov, hoci písomný doklad o tom sa v spise nenachádza. Ďalšie pojednávanie bolo určené na 26. október 2000 a odročené pre neúčast' žalovaného, a to rovnako ako pojednávanie určené na 9. január 2001. Pojednávanie sa uskutočnilo 28. mája 2002 a odročilo sa na 18. jún 2002. Na tomto pojednávaní sa právny zástupca sťažovateľky nezúčastnil, prítomná bola iba substituujúca zástupkyňa, ktorá žiadala pojednávanie z dôvodu práceneschopnosti substituenta odročiť, avšak ani v tomto prípade sa doklad o práceneschopnosti v spise nenachádza. V auguste 2002 bol určený nový termín pojednávania na 10. september 2002, ktorého sa opäť žalovaný nezúčastnil. V júli 2003 bol určený termín pojednávania na 2. september 2003. Toto pojednávanie sa aj uskutočnilo a bolo odročené na neurčito za účelom nariadenia znaleckého dokazovania.

Vzhľadom na uvedenú chronológiu úkonov je podľa názoru predsedu okresného súdu zrejmé, že zákonný sudca vykonáva vo veci úkony smerujúce k rozhodnutiu vo veci samej a vytyčuje vo veci pojednávania. Časové intervaly, ktoré medzi jednotlivými úkonmi, resp. pojednávaniami uplynuli, sú adekvátne enormnému zaťaženiu sudcov okresného súdu vrátane zákonného sudcu tejto veci. Tento zákonný sudca má 821 nevybavených vecí. Treba mať tiež na zreteli, že daný prípad nie je zo skutkového hľadiska jednoduchý a nezanedbateľné je aj to, že pojednávania určené na 24. február 2000 a na 18. jún 2002 boli odročené z dôvodov na strane sťažovateľky bez písomného zdokladovania uvedených

dôvodov. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti považuje predseda okresného súdu výšku požadovaného finančného zadosťučinenia za neprimeranú.

Vo vyjadrení právneho zástupcu sťažovateľky doručenom ústavnému súdu 7. októbra 2003 reaguje sťažovateľka na stanovisko predsedu okresného súdu.

Uvádza, že naozaj v súvislosti s pojednávaním, ktoré sa malo konať 24. februára 2000, bola práceneschopná, čo sa stalo jediný raz, avšak zákonný sudca predloženie dokladu o jej práceneschopnosti od nej nevyžadoval.

Tvrdenia predsedu okresného súdu týkajúce sa pojednávania určeného na 18. jún 2002 nezodpovedajú skutočnosti. Namiesto právneho zástupcu sťažovateľky sa dostavil ním poverený substitút. Pojednávanie bolo riadne začaté a „vyústilo v poukaz na to“, že žalovaný nepredložil ako prílohu svojho vyjadrenia vo veci samej doručeného až 31. mája 2002 rozhodujúci písomný dôkaz, teda údajnú písomnú dohodu, v ktorej mala sťažovateľka podľa tvrdenia žalovaného s prevedením na inú prácu súhlasiť. Pritom išlo o dôkaz, ktorý bolo povinnosťou žalovaného predložiť už od začiatku konania, čo bolo opäť zdôraznené uznesením vydaným na pojednávaní 28. mája 2002. Žalovaný nevedel požadovaný dôkaz ani operatívne predložiť, ale ani podať vysvetlenie svojej nečinnosti. Sťažovateľka vyjadruje prekvapenie nad tým, že podľa znenia zápisnice o pojednávaní bolo pojednávanie 18. júna 2002 odročené pre neprítomnosť jej právneho zástupcu. Skutočný dôvod odročenia bol iný a je vyššie uvedený.

Zo samotného vyjadrenia okresného súdu vyplýva, že došlo k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy. Veď zákonný sudca žalovanému toleroval, aby viac ako štyri roky od podania žaloby nepredložil dôkaz preukazujúci zákonnosť jeho postupu voči sťažovateľke. Preto nemožno súhlasiť s názorom okresného súdu o preťažnosti jeho sudcov, ale ani s tým, že k prieťahom došlo aj z dôvodu práceneschopnosti sťažovateľky.

Sťažovateľka trvá na tom, že namietané základné právo bolo porušené, a žiada podanej sťažnosti vyhovieť.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Dňa 3. júna 1999 bola okresnému súdu doručená žaloba sťažovateľky o neplatnosť jej preradenia na inú prácu a náhradu ušlej mzdy.

Dňa 28. júna 1999 bol daný pokyn na doručenie žaloby žalovanému.

Dňa 26. januára 2000 bolo nariadené pojednávanie na 24. február 2000.

Sťažovateľka 23. februára 2000 ospravedlňuje neúčast' na pojednávaní 24. februára 2000 zo zdravotných dôvodov.

Pojednávanie 24. februára 2000 bolo vzhľadom na neúčast' sťažovateľky odročené na neurčito.

Dňa 9. októbra 2000 bolo nariadené pojednávanie na 26. október 2000.

Prípisom z 24. októbra 2000 doručeným okresnému súdu 25. októbra 2000 žalovaný ospravedlňuje neúčast' na pojednávaní 26. októbra 2000.

Pojednávanie 26. októbra 2000 bez konania vo veci samej odročené na neurčito pre neprítomnosť žalovaného.

Dňa 18. decembra 2000 bolo nariadené pojednávanie na 9. január 2001.

Pojednávanie 9. januára 2001 bez konania vo veci samej bolo odročené na neurčito pre neúčast' žalovaného, ktorý sa ospravedlnil 9. januára 2001 (ospravedlnenie sa v spise nenachádza).

Dňa 13. mája 2002 bolo nariadené pojednávania na 28. máj 2002.

Na pojednávaní 28. mája 2002 došlo k prednesom účastníkov konania vo veci samej. Pojednávanie bolo odročené na 18. jún 2002 za účelom predloženia ďalších listinných dôkazov zo strany žalovaného.

Žalovaný doručuje 31. mája 2002 písomné vyjadrenie vo veci samej z 29. mája 2002 a predkladá zároveň listinné dôkazy.

Pojednávanie 18. júna 2002 vo veci samej sa nekonalo. Za JUDr. F. sa ustanovila Mgr. B., ktorá ospravedlnila neúčast' JUDr. F. pre práceneschopnosť a uviedla, že sama nemala čas sa pripraviť na pojednávanie. Preto žiadala pojednávanie odročiť. Pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že sťažovateľka má podať písomné stanovisko k vyjadreniu žalovaného.

Dňa 6. augusta 2002 bolo nariadené pojednávanie na 10. september 2002.

Pojednávanie 10. septembra 2002 bolo bez konania vo veci samej odročené na neurčito pre neprítomnosť žalovaného, ktorý mal byť vyzvaný na zaslanie ďalších listinných dôkazov týkajúcich sa náhrady ušlej mzdy.

Sťažovateľka 18. septembra 2002 doručuje stanovisko z 13. septembra 2002, ktorým reaguje na vyjadrenie žalovaného.

Dňa 9. júla 2003 bolo nariadené pojednávanie na 2. september 2003, zároveň bol daný pokyn na doručenie stanoviska sťažovateľky žalovanému.

Pojednávanie 2. septembra 2003 bolo odročené na neurčito za účelom nariadenia znaleckého dokazovania.

III.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, ... môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal“.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie“.

Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).“

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov sa naplní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (II. ÚS 26/95).

2. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

2.1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd aj v predmetnom prípade bral do úvahy skutkový stav veci a platnú právnu úpravu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 92/97 a iné) relevantnú pre rozhodnutie, ako aj právnu povahu (charakter) veci.

Predmetom konania na okresnom súde vo veci vedenej pod sp. zn. 19 C 670/99 je rozhodovanie o otázke platnosti alebo neplatnosti prevedenia sťažovateľky na inú prácu, než aká bola dohodnutá v pracovnej zmluve, a o priznaní náhrady ušlej mzdy po dobu neplatného prevedenia na inú prácu.

Ústavný súd ani zo skutočností uvádzaných okresným súdom, ale ani z obsahu spisu nezistil v doterajšom priebehu konania žiadnu takú okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver

takej zložitosti posudzovanej veci, ktorá by mohla negatívne ovplyvniť, resp. odôvodniť doterajší zdlhavý priebeh konania.

2.2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd berie do úvahy námietky okresného súdu, že pre neprítomnosť sťažovateľky, ktorá sa dopredu ospravedlnila zo zdravotných dôvodov, bolo odročené pojednávanie konané 24. februára 2000, resp. že pojednávanie konané 28. mája 2002 bolo taktiež odročené vzhľadom na požiadavku substituujúcej právnej zástupkyne sťažovateľky. Podľa názoru ústavného súdu však týmto správaním sťažovateľky nemožno ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania.

2.3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné prietahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, najmä na skutočnosť, že v predmetnom konaní, ktoré sa začalo 3. júna 1999 a dodnes sa koná bez rozhodnutia vo veci samej, sa rozhoduje o neplatnosť prevedenia na inú prácu a o náhradu ušlej mzdy, čo je povaha veci vyžadujúca si osobitnú starostlivosť súdu o naplnenie účelu súdneho konania.

Vychádzajúc z predloženej sťažnosti, z obsahu súdneho spisu okresného súdu a zo stanovísk účastníkov konania ústavný súd konštatoval zbytočné prietahy v konaní spôsobené okresným súdom, ktorý nevykonal žiadne úkony (resp. úkony smerujúce k rozhodnutiu vo veci samej) v období:

- od 28. júna 1999, keď bol daný pokyn na doručenie žaloby žalovanému, do 26. januára 2000, keď bolo nariadené pojednávanie na 24. február 2000, t. j. v rozsahu cca šiestich mesiacov. Vzhľadom na povahu veci nemožno podľa názoru ústavného súdu takúto lehotu na vykonanie prvého úkonu vo veci samej bez osobitného dôvodu tolerovať;
- od 24. februára 2000, keď bolo odročené pojednávanie, až do 9. októbra 2000, keď sa nariadilo ďalšie pojednávanie na 26. október 2000, t. j. v rozsahu vyše siedmich mesiacov;
- od 9. januára 2001, keď bolo pojednávanie odročené, do 13. mája 2002, keď bol určený termín pojednávania na 28. máj 2002, t. j. v rozsahu šesťnástich mesiacov;

- od 10. septembra 2002, keď došlo k odročeniu pojednávania pre neprítomnosť žalovaného, do 9. júla 2003, keď bolo nariadené pojednávanie na 2. september 2003, t. j. v rozsahu desiatich mesiacov.

Celkový rozsah zbytočných prietáhov ustálený ústavným súdom je tridsaťdeväť mesiacov, t. j. tri roky a tri mesiace.

Obranu okresného súdu spočívajúcu vo vysokom stave nevybavených vecí a enormnom zaťažení sudcov okresného súdu ako dôvodu, ktorý by mal byť objektívnou príčinou spôsobujúcou prietahy v konaní, ústavný súd neakceptoval. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 18/98, II. ÚS 52/99) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

Pokiaľ ide o námietku okresného súdu, podľa ktorej je predmetná sťažnosť neprípustná pre nevyčerpanie účinných opravných prostriedkov, ústavný súd poznamenáva, že odhliadnuc od toho, že ide o otázku, ktorú ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní, je táto námietka predsedu okresného súdu zjavne neopodstatnená vzhľadom na uvádzaný objektívny dôvod, pre ktorý okresný súd podľa jeho predsedu nemohol zabrániť vzniku prietáhov v konaní.

Z týchto dôvodov ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

3. Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd okrem konštatovania porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov.

Vzhľadom na doterajší priebeh konania v predmetnej veci a skutočnosť, že ani po uplynutí vyše štyroch rokov a piatich mesiacov od podania návrhu okresný súd ešte meritórne nerozhodol, považoval ústavný súd za potrebné v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázať okresnému súdu konať v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku upravujúcimi priebeh konania tak, aby nedochádzalo k porušovaniu základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy.

4. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Podľa ods. 5 citovaného ustanovenia ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala z dôvodu porušenia označeného základného práva priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 160 000 Sk (slovom stošesťdesiat tisíc slovenských korún).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy primerané finančné zadosťučinenie, ktoré je peňažnou protihodnotou utrpenej nemajetkovej ujmy (napr. I. ÚS 15/02). Pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd z ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde a s prihliadnutím na všetky okolnosti zakladajúce namietané porušenie označeného práva, ako aj na predmet sporu v napadnutom občianskoprávnom súdnom konaní (neplatnosť prevedenia na inú prácu a náhrada ušlej mzdy) uznal podľa zásad spravodlivosti za odôvodnené priznať sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie vo výške 60 000 Sk.

5. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd priznal ustanovenému právnenému zástupcovi sťažovateľky komerčnému právnikovi JUDr. J. F. odmenu za dva úkony právnej služby, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia a za vypracovanie stanoviska k vyjadreniu okresného súdu. Pri ustálení výšky odmeny za každý z úkonov právnych služieb zohľadnil, že podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za prvý polrok roku 2002 bola priemerná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 12 811 Sk, a preto je odmena za jednotlivý úkon 4 270 Sk. Okrem toho prináleží za každý úkon aj 128 Sk režijného paušálu. Celkove preto patrí právnenému zástupcovi (po zaokrúhlení) odmena vo výške 8 800 Sk.

Keďže ústavný súd po splnení podmienok ustanovil sťažovateľke právneho zástupcu na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, uložil Kancelárii ústavného súdu uhradiť ustanovenému právnenému zástupcovi trovy právneho zastúpenia (pozri bod 4 výrokovej časti tohto rozhodnutia).

Podľa ustanovenia § 31a zákona o ústavnom súde sa na konanie pred ústavným súdom použijú primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Podľa § 148 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku štát má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil, pokiaľ u nich nie sú predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov. Vzhľadom na uvedené ústavný súd zároveň uložil okresnému súdu povinnosť uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia na účet ústavného súdu do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 5 výrokovej časti tohto rozhodnutia.

6. Vzhľadom na ustanovenie čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia rozumieť deň doručenia rozhodnutia ústavného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2003